

Inhoud

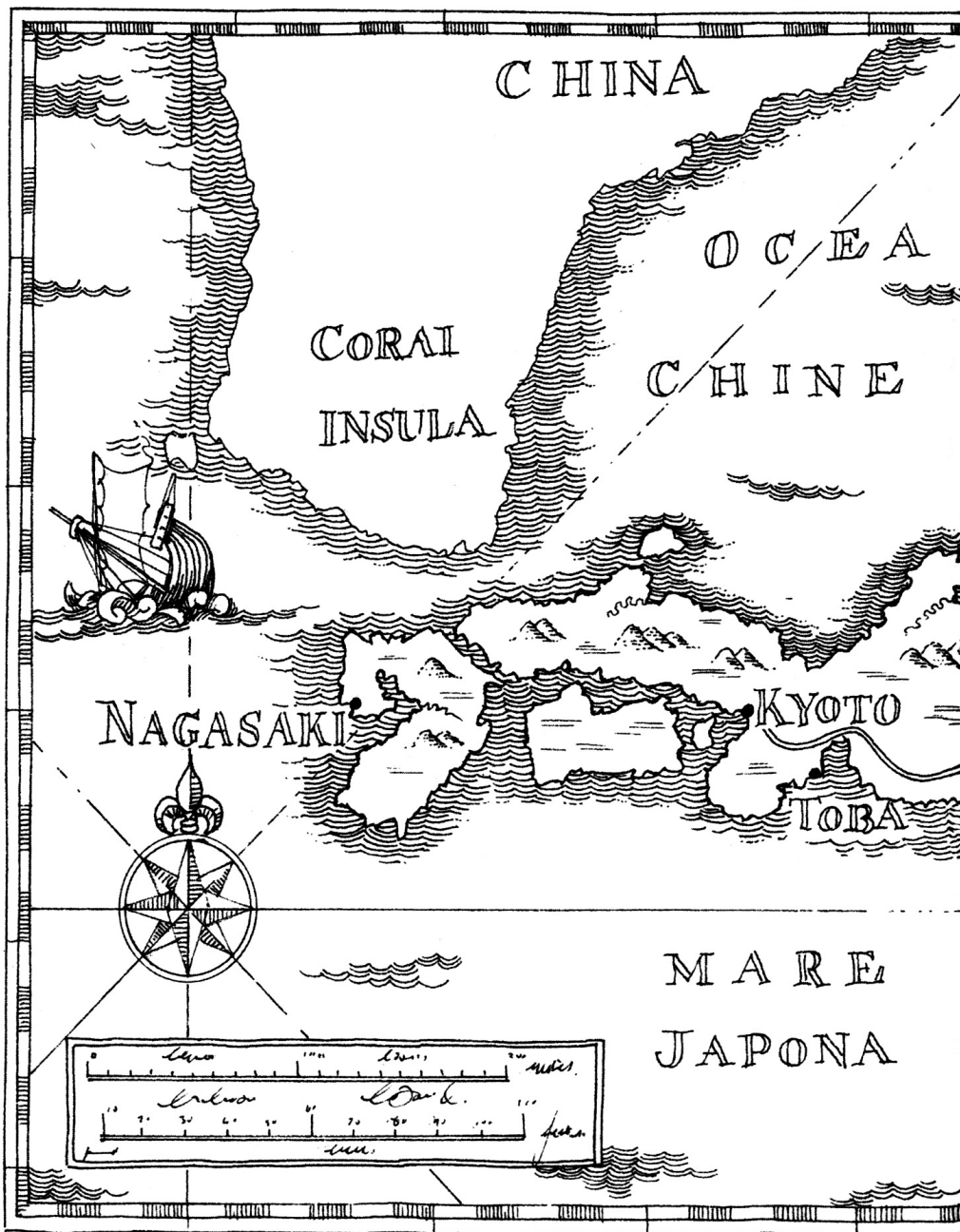
Kaart: Het Japanse rijk in de zeventiende eeuw 10
De brief 13

- 1 Bevroren 15
- 2 Rijst 20
- 3 Neko 26
- 4 Zwarte Maan 31
- 5 Zeven samoerai 36
- 6 Vuur 40
- 7 Baby 44
- 8 Ontvoerd 47
- 9 Ronselen 51
- 10 Een oude vriend 58
- 11 Een behulpzame monnik 63
- 12 Splettende pijlen 68
- 13 Hayato 74
- 14 Yuudai 79
- 15 Te laat 83
- 16 Witte schaduw 87
- 17 Een kinderleger 93
- 18 De onwillige leider 98
- 19 Inspiratie van een ninja 102
- 20 Door de ogen van de vijand 106
- 21 Gekruiste degens 109

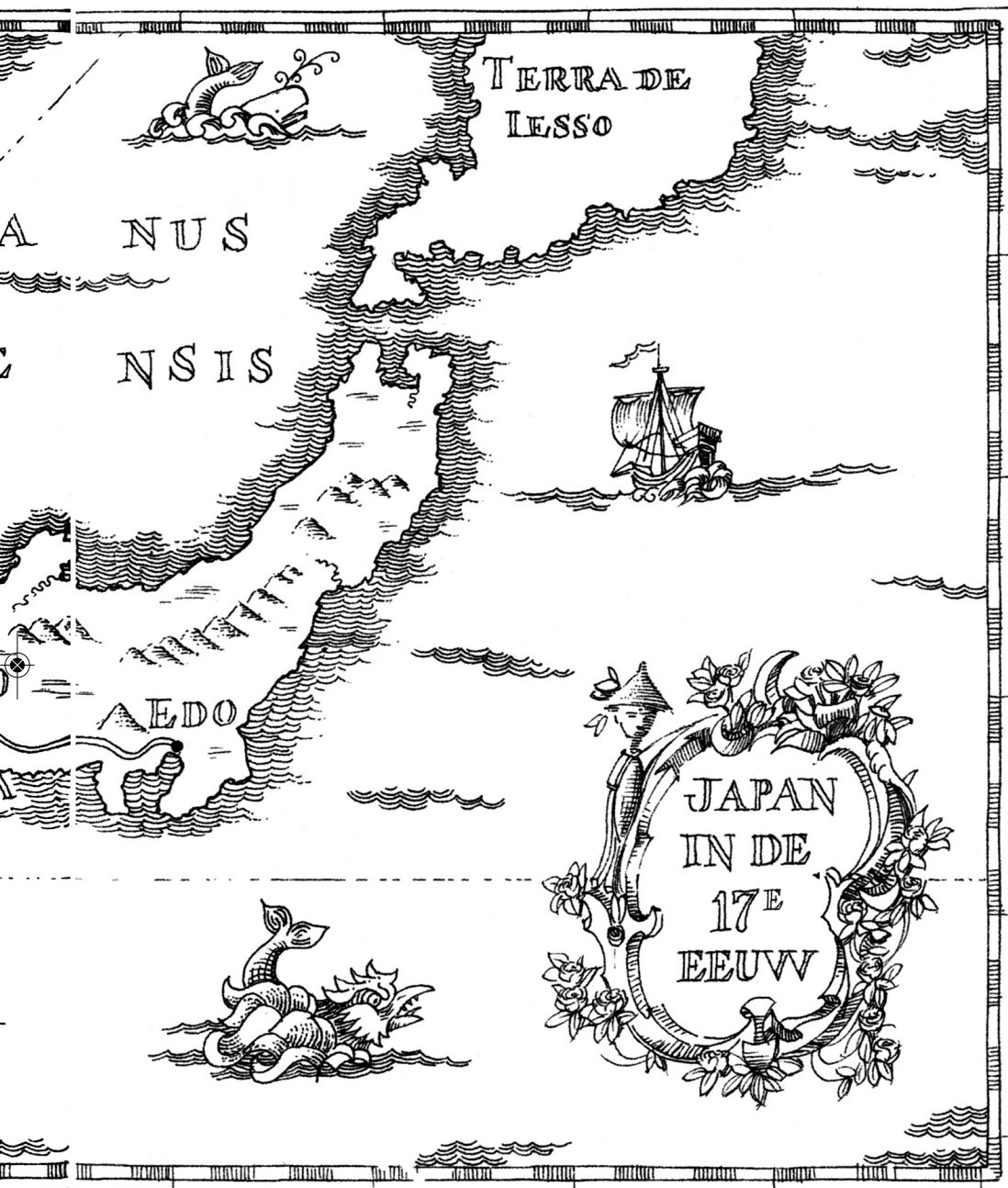
22	Verdedigingswerken	113
23	Een samoeraizwaard	118
24	Een duister geheim	122
25	Verdeeldheid	126
26	Samoerai-school	129
27	Doornstruiken	135
28	Een verloren zaak	140
29	Gezocht	145
30	Verkenner	149
31	Spoorzoeken	153
32	Akuma	159
33	In lichterlaaie	165
34	Redding	171
35	Vuurgevecht	175
36	Een ijzig graf	179
37	Herstel	184
38	Strosoldaten	188
39	Strijdkreet	193
40	Twijfel	197
41	Angst	201
42	Nachtwacht	206
43	De roofoverval	211
44	De molen	216
45	De brug	220
46	Ijs	224
47	Het aanbod	228
48	Bang	232
49	Neergeschoten	237
50	Sluipmoord	243
51	Executie	247
52	De brandstapel	251
53	Verdwenen	255
54	De Ring van Vuur	260
55	Overmeesterd	263
56	Shakujo	267

- 57 De vijver 271
- 58 Eind van een nachtmerrie 275
- 59 Verdriet en vreugde 281
- 60 Koban 286
- 61 Voortvluchtig 289

Noten 293
Over het Japans 295
Dankwoord 301

TOKAIDOWEG

De brief

Japan, 1614
Lieve Jess,

Ik hoop dat deze brief je ooit bereikt. Je denkt zeker dat ik al jaren geleden verdronken ben. Maar je zult vast blij zijn te horen dat ik gezond en wel ben.

In augustus 1611 bereikten vader en ik Japan, maar helaas moet ik je vertellen dat hij tijdens een aanval op ons schip, de Alexandria, is gestorven. Ik was de enige overlevende.

De afgelopen drie jaar heb ik doorgebracht onder de bescherming van een Japanse krijgsheer, Masamoto Takeshi, op zijn samoerai-school in Kyoto. Hij is erg goed voor me geweest, maar het leven was niet makkelijk.

Een huurmoordenaar, een ninja die Drakenoog heet, werd ingehuurd om de rutter van onze vader te stelen (je weet vast nog wel hoe belangrijk dit logboek vol zeekaarten voor een stuurman als onze vader was). Dat is de ninja uiteindelijk gelukt, maar met hulp van mijn samoeraivrienden heb ik het boek ook weer terug weten te krijgen.

Het was trouwens deze ninja die vader heeft vermoord. Het is maar een schrale troost dat ook hij dood is. Oog om oog. Maar de dood van die ninja brengt onze vader niet terug – ik mis hem nog elke dag en zeker nu zou ik zijn hulp en bescherming goed kunnen gebruiken.

Want er is een burgeroorlog uitgebroken in Japan en buitenlanders zoals ik zijn niet langer welkom. Ik ben gevlucht en ben nu op weg door het zuiden van dit vreemde, exotische land naar de haven van Nagasaki. Ik hoop dat ik daar een schip vind dat me weer naar Engeland kan brengen.

De Tokaidoweg waarover ik reis is vol gevaren en mijn vijanden zitten me op de hielen. Maar wees niet bang, ik red me vast wel. Masamoto heeft me een goede training als samoerai gegeven en ik zal vechten als een leeuw om naar je terug te keren.

Op een dag zal ik je al mijn avonturen in levenden lijve vertellen...

Tot dan, lief zusje. Moge God je beschermen,

je broer, Jack

PS. Toen ik aan het eind van het voorjaar deze brief geschreven had, ben ik gekidnapt door ninja's. Maar ik heb ontdekt dat ze niet de vijand waren, zoals ik dacht. Ze hebben me juist gered en me geleerd over de Vijf Ringen: de vijf belangrijke elementen van het universum – Aarde, Water, Vuur, Wind en Hemel. Ik ken nu ninjutsu-technieken die alles wat ik als samoerai heb geleerd overtreffen. Maar door hoe vader om het leven is gekomen, heb ik nog steeds moeite om me helemaal te verzoenen met de Weg van de Ninja...

I

Bevroren

Japan, winter 1614

Jacks ledematen waren bevroren. Hij had het zo koud dat hij niet eens meer kon rillen. Op louter wilskracht zette hij de ene voet voor de andere en vocht zich een weg door de sneeuwstorm.

Hij had vreselijke spijt dat hij voor het pad door de bergen had gekozen. Daardoor was hij misschien ontkomen aan de samoerai van de Shogun, maar de tocht over de Funasaka-pas had hij ternauwernood overleefd. Tijdens de nacht was het weer omgeslagen, de storm had op hem neergebeukt en hem de berghelling af gejaagd.

De ijzige windvlagen sneden als messen dwars door zijn zijden kimono heen. Jack sloeg zijn armen om zijn lichaam voor een beetje warmte. De dunne strohoed op zijn gebogen hoofd bood weinig bescherming tegen de striemende sneeuw. Op zijn heup rinkelden de twee samoeraizwaarden met het rode handvat, die hij van zijn beste vriendin Akiko had gekregen. In zijn rugzak zaten haar zwarte parel, de vijf *shuriken* en, het belangrijkste van allemaal, zijn vaders rutter – het kostbare navigatielogboek dat hij met hand en tand had verdedigd. Maar hoe dierbaar de voorwerpen hem ook waren, op dit moment wogen ze als lood op zijn rug.

De kou, de vermoeidheid en de honger deden zijn laatste krachten wegebben.

Toen hij opkeek zag hij niets om zich te oriënteren. Het landschap ging schuil onder een dikke witte deken. De hemel was opgeslokt door eindeloze grijze wolken. Achter hem was zijn eenzame spoor van voetstappen al bijna verdwenen onder een nieuwe laag sneeuw.

Ik ben tenminste van die berg af, dacht hij, terwijl hij zijn blik over de uitgestrekte Vlakte van Okayama liet dwalen. Misschien moet ik even rusten. Me door de sneeuw laten bedekken. Niemand zal me vinden, zelfs Kazuki niet...

Jack schudde zijn lichaam. Hij mocht zich niet laten overmannen door dat soort ondermijnende gedachten. Om zich tegen zijn uitputting te verzetten, concentreerde hij zich op het vurige verlangen in zijn hart: om terug te keren naar zijn zusje Jess.

Na het afscheid van zijn vrienden – de samoerai Ronin en de dievegge Hana – was hij flink opgeschoten met zijn vlucht naar Nagasaki, de zuidelijke haven waar hij een schip naar Engeland hoopte te vinden. Als door een wonder was hij zonder kleerscheuren de buitenwijken van Osaka door gekomen. Vervolgens had hij de kustweg genomen en was zorgvuldig om alle controleposten van de samoerai heen naar de kasteelstad Himeji gelopen. Daar had Jack zijn eerste vergissing begaan. Omdat hij door zijn proviand heen was, had hij het risico genomen om met zijn laatste geld wat rijst te kopen op een markt. Maar de samoerai van de Shogun waren overal – op zoek naar vreemdelingen, in het bijzonder een *gaijin*-samoerai. Jack had geprobeerd zijn gezicht verborgen te houden, maar hij was toch ontdekt en had moeten vluchten. Drie dagen lang hadden de samoerai hem op de hielen gezeten. Dankzij zijn sluiptechniek had hij ze weten af te schudden toen hij de kustweg had verlaten om diep de bergen in te trekken.

Maar dat besluit leek hem nu fataal te worden.

In gedachten smekend om een schuilplek strompelde Jack verblind door de sneeuwstorm voort. Twee keer viel hij op de grond en krabbelde weer overeind. De derde keer gaf zijn lichaam het

gewoon op – het gebrek aan eten, slaap en warmte eiste uiteindelijk zijn tol.

Algauw was zijn versteende lichaam bedekt door de sneeuw.

Terwijl de grond hem opslokte hoorde Jack in gedachten de verre stem van zijn vriend Yori... *Zeven keer neer, acht keer op!*

De mantra, die een aantal jaar geleden tijdens de interscholai-
re wedstrijd in oosterse vechtkunst, de *Taryu-Fiai*, zijn redding
was geweest klonk luider en luider in zijn hoofd.

Zeven keer neer, acht keer OP! Zeven keer neer, ACHT KEER OP!
ZEVEN KEER NEER, ACHT KEER OP!

De les om het nooit op te geven was zo diep in zijn ziel gegrift dat die het won van zijn stokkende lichaam. Jack schraapte het laatste beetje energie bij elkaar en dwong zichzelf overeind te komen. Terwijl de sneeuw van zijn schouders viel meende hij in de verte het oranje schijnsel te zien van een flakkerende olielamp. Toen hij er wankelend naartoe liep zag hij steeds meer lichten en niet veel later was er een hele stad uit de sneeuwstorm opgedoemd.

Jack had de bewoonde wereld steeds zoveel mogelijk vermeden, maar nu dreef zijn wanhoop hem ernaartoe. Met een laatste krachtsinspanning liet hij zich in de beschutting van het eerste het beste gebouw neervallen en kroop in een hoekje van de veranda weg voor de striemende wind.

Toen hij iets was bijgekomen liet Jack zijn blik over zijn nieuwe omgeving dwalen.

De lampen hulden de hoofdstraat in een verwelkomend licht en de warme gloed van de vuren in de talloze herbergen en eethuizen langs de weg wenkten uitnodigend naar de vermoeide reiziger. Jack hoorde het gelach en het dronken gezang van de groepjes samoerai, geisha's, kooplieden en bewoners, die zich tussen de met latwerk betimmerde pandjes door haastten op zoek naar vermaak of beschutting tegen de storm.

Het drong tot hem door dat zijn schuilplek zich in het volle zicht van al die mensen bevond en dat hij weldra de aandacht zou trekken. Jack vermande zich, trok zijn strohoed diep over zijn

ogen en liep als een van de vele samoerai de stad in.

Hij werd overweldigd door de geur van gekookte rijst, soja-saus en gestoomde vis. Rechts van hem stond een *shoji*-deur een stukje open. Hij zag drie samoeraikrijgers die rond een laaiend vuur kommen sake achteroversloegen en grote brokken gestoomde rijst in hun mond propten. Jack kon zich niet meer herinneren wanneer hij voor het laatst fatsoenlijk had gegeten. De afgelopen week had hij zijn eigen voedsel moeten zoeken. Maar de winter was een schrale tijd. Eerst had hij nog wel een eekhoorn kunnen doden met zijn shuriken, maar in de bergen, waar de sneeuw alle dieren hun hol in had verdreven, had hij niets meer kunnen vangen.

Toen een van de samoerai de shoji sloot en hem het zicht ontnam, wist Jack dat eten zijn hoogste prioriteit was. Aangezien hij geen geld had, zou hij moeten bedelen, ruilen of stelen om in leven te blijven.

Plotseling botste hij zo hard tegen iets op dat hij bijna onderuitging.

‘Uitkijken!’ grauwde een potige samoerai, in het gezelschap van een geisha met een wit gezicht, die onbedaarlijk begon te giechelen.

‘*Sumimasen*,’ zei Jack verontschuldigend, terwijl hij eerbiedig boog. Ruzie was wel het laatste wat hij kon gebruiken.

Maar hij had zich geen zorgen hoeven maken. De samoerai, die dronken was en zo snel mogelijk naar de volgende herberg wilde, keurde Jack geen blik waardig.

Een eind verderop vloog een shoji open en drie mannen werden de herberg uit gegooid. Er klonk bulderend gelach toen ze languit in de sneeuw neerkwamen.

‘En laat je niet meer zien!’ riep de herbergier. Hij veegde zijn handen langs elkaar af en sloeg de deur dicht.

De drie mannen kwamen overeind en klopten moedeloos hun kleren af. Met hun versleten kiel en broek zagen ze eruit als bedelaars of arme boeren. Wat ze ook waren, het was Jack duidelijk dat deze stad weinig moest hebben van zwervers.

Terwijl Jack de paar opties die hij had overwoog, kwam het drietal op hem af. Ze zagen er niet uit als vechtersbazen, maar ze waren in de meerderheid en gezien zijn verzwakte toestand een bedreiging. Toen ze vlakbij waren ging Jacks hand als vanzelf naar zijn zwaarden, maar met zijn bevroren vingers kon hij het gevest van zijn *katana* nauwelijks beetpakken. Jack betwijfelde of hij wel de kracht had om zich te verdedigen.

‘Toe dan!’ zei een van hen, een man met een zuur gezicht, ingevallen wangen en dunne, verveerde lippen, die blijkbaar de leider was. Hij duwde de jongste van het groepje naar voren.

Jack zette zich schrap.

De jongeman, een zenuwachtige knul met maar één voortand en flaporen, vroeg: ‘Bent u een... *ronin*?’

Met een simpel knikje gaf Jack te kennen dat hij inderdaad een samoerai zonder meester was. Maar toen hij wilde doorlopen versperde de jongeman hem de weg. Jack spande zijn spieren, terwijl zijn belager de moed bijeenraapte voor zijn volgende zet.

De jongeman haalde diep adem en flapte er toen uit: ‘Wilt u werk?’